

'Dit boek bracht me terug bij mezelf. Een gids voor het herontdekken van je onbevangingheid!' *Mirjam van der Vegt*

HET ONVER- WOESTBARE MEISJE

Je bent haar
niet kwijt, je bent
haar nog altijd

CHRYSTAL EVANS HURST

Voor mijn zussenkring:
mijn moeder Loïs,
mijn tante Elizabeth
en mijn vriendin Michelle.

Dankzij hen ben ik nooit vergeten dat ik het redden waard was;
ze bleven altijd geloven dat het beste van dat meisje in mij
nog springlevend was, daarbinnen.

En voor mijn oudste dochter, Kariss;
zij stelde me die wezenlijke vraag
waarop dit boek hopelijk het antwoord is.

Inhoud

Woord vooraf door Priscilla Shirer
Een open brief aan mijn lezers

Deel I: Vecht voor je leven

1. Je bent een meesterwerk
2. Je bent goed zoals je bent
3. Vertel je verhaal
4. Een deel van mijn verhaal
5. Een vluchtverhaal

Deel II: Kijk naar je leven

6. Je bent een ziel
7. Kroniek van een klap
8. Wees voorzichtig met wat je meedraagt
9. Kijk en luister
10. Participeer in het proces
11. Je hoeft niet alles te weten

Deel III: Omarm je leven

12. Je ziel voeden
13. Betekenis vinden in moeilijke tijden
14. Doe wat je kunt
15. Jouw ontwikkelproces

Deel IV: Ontwikkel je leven

16. Richt je op het einddoel
17. Wees besluitvaardig
18. Blijf op koers
19. Onderscheidend vermogen
20. Wees gedisciplineerd
21. Houd vol

Deel V: Wakker je leven aan

22. Wees je eigen coach
23. Hoofdzaken
24. Hartsverlangen
25. Handen uit de mouwen

Deel VI: Kies voor je leven

26. Vier feestjes
27. Vrijheid is een groot goed
28. Eerlijkheid duurt het langst
29. Samen kun je meer
30. Geloof in verandering

Slotgedachten voor mijn lezers

Kijk met andere ogen: persoonlijk assessment

Dankwoord

Noten

Voorwoord

Deze week heb ik mijn reistas uitgepakt. Daar is weinig bijzonders aan, ware het niet dat het al vier weken geleden is dat ik bepakt en bezakt van vakantie terugkwam. Ja, het staat er echt: vier weken. Ondanks mijn goede voornemens meteen korte metten te maken met de vakantierommel, was ik er nog niet in geslaagd alles weg te werken en te wassen. Of misschien was het meer een kwestie van willen. Het leek wel of de koffers op de terugweg allemaal kindjes hadden gekregen en mama – dat was ik – de vuile was in verdubbelde hoeveelheden voor haar kiezen kreeg.

Maar eindelijk begon ik dan aan de laatste tas. Die van mij. De enige van de berg bagage die we bij thuiskomst hadden laten vallen waar ik nog niet naar had omgekeken. Nadat ik op een avond mijn zoons naar bed had gebracht, maakte ik hem open en begon uit te pakken. Toen, tussen mijn vuile spijkerbroek en mijn hardloopschoenen gepropt, zag ik het cadeau.

Ik was er zo blij mee geweest toen ik het kreeg. Een hartelijk mens, iemand die ik nog maar één keer eerder had gezien, drukte het me glimlachend in de hand en gaf er een simpele instructie bij: ‘Geniet ervan.’ En dat had ik de rest van de vakantie gedaan. Het was een bescheiden presentje geweest, een lekker verwendingetje waarvan ik had genoten en dat ik was vergeten toen ik het tussen mijn spullen had weggestopt voor de reis naar huis.

Toen ik het na al die weken terugzag, verscheen er opnieuw een

glimlach op mijn gezicht. Ik werd helemaal blij toen ik het als het ware voor de tweede keer cadeau kreeg. Ik gaf het een waardig plekje, in het volle zicht, zodat ik precies kon doen wat de geefster me op het hart had gedrukt: ervan genieten.

Nu ik terugdenk aan dat cadeau en aan dat moment, kan ik het niet laten je iets belangrijks te zeggen. Dit boek is ook een uitnodiging om ergens van te genieten. Chrystal Hurst heeft een zeldzame prestatie geleverd. Behalve een boek is dit vooral een instrument om elke dag te gebruiken. Het is niet zozeer de handleiding als wel de kruiskopschroevendraaier om vastgeroeste dingen mee los te draaien. Het is bovendien een schop onder de kont voor vrouwen zoals jij en ik. We hebben ons eigen leven al veel te lang verwaarloosd, omdat we ons lieten overspoelen door de dagelijkse bak met routine. De ratrace maakte dat we afgestompt, onverschillig en gevoelloos werden, tot er ten slotte niets meer van ons over was.

Elke bladzijde zal je verdoofde emoties een stukje doen ont-dooien, zodat er een energie in je ziel gaat sprankelen waarmee je de van God gekregen rijkdom kunt opdelen. Er valt licht op de warboel in je leven. Je begint te zien op welke momenten je te druk, te moe of te lusteloos was om de koffer van je leven uit te pakken, zodat je bij de inhoud kon komen. Bij het geschenk, dat onbetaalbaar is, dat het leven de moeite waard maakt.

Dat is hard werken, en ik zeg er maar meteen bij dat je stevig in je schoenen moet staan. Het uitpakken van de koffer met oude troep zorgt voor rouwrandjes onder je zorgvuldig gemanicuurde nagels. Maar het is het waard. Want onderin ligt een schat. Die zit nogal eens verstopt tussen je hardloopschoenen (want ervan weghollen lijkt altijd gemakkelijker) en je vuile kleren (want nieuwe kopen is altijd leuker dan ze pimpen). Maar weglopen noch verhullen helpt om die schat op te diepen: de parel die je echt bent en altijd bedoeld bent te zijn. Er is maar één manier om daar te komen: door diep te gaan.

Deze met veel gevoel geformuleerde en in gebed geboren pagina's zijn een aansporing er niet langer omheen te draaien, de waarheid te negeren of snel even wat lapwerk te doen. Ze helpen om het echte werk aan te pakken.

Daarom vraag ik: Ben je er klaar voor?

Oké. Ik ook.

Chrystal is een moedig mens. Zij brengt wat ze hier schrijft in de praktijk. Ik weet dat dit waar is. Niet omdat ik een paar blogs over haar heb gelezen of haar heb zien spreken op een bijeenkomst met duizenden vrouwen in strakke witte broeken, die met kleurige pennen aantekeningen maakten in schriften met luxueuze kaften. Ik weet het omdat ik het van dichtbij heb meegemaakt. Alsof ik er door een vergrootglas naar keek.

Ze is mijn grote zus. Letterlijk. Daarom kan ik deze hulpbron enthousiast en vol vertrouwen aanbevelen. Deze vrouw heeft het werk gedaan. Ze ging diep, tot op de bodem, en vond daar het geschenk van haar ware zelf, dat was bedolven onder het stof van het dagelijks leven. En nu heb ik het niet over vuile vaat, was of luiers. Ik heb het over fysieke en emotionele littekens, over financiële druk en verpulverde dromen. Het was een zware weg, die ze aflegde in joggingbroeken en vormloze T-shirts omdat een strakke jeans niet geschikt is voor dit werk. Het was moeilijk, het vrat energie en soms was het ronduit hartverscheurend, maar dankbaar was het ook. En zeer nodig. Ze heeft het gedaan (en ze doet het nog steeds). Ze wist de hand op de schat in haarzelf te leggen en heeft die nooit meer losgelaten. En dat moet jij ook niet doen. Het geschenk van jouw diepste zelf is veel te kostbaar om onverschillig mee om te gaan.

Dit boek is de handreiking waar jij en ik op zaten te wachten en die we nodig hadden om ons te herinneren dat ze onverwoestbaar is, dat meisje in ons. Dit boek geeft het vertrouwen om in haar te geloven, de moed om voor haar in actie te komen en de kracht

om haar de ruimte te geven die ze verdient.

Nog één ding. Spits je oren tijdens het lezen. Dan vangt je luis-
terende ziel regelmatig een gefluisterd 'Geniet ervan!' op.

Ik wens je een gezegende leestocht.

Priscilla Shirer

Een open brief aan mijn lezers

Ik ben een volgeling van Jezus.

Daar wil ik op bladzijde één duidelijk over zijn, omdat ik weet dat sommige lezers verwachten dat er in dit boek veel en vaak over Hem gesproken wordt. Dit boek gaat over wat ik heb geleerd terwijl ik soms met Hem wandelde – en soms ook niet –, over wat ik heb meegemaakt en wat God me heeft laten ontdekken. Soms leerde ik met vallen en opstaan. Soms leerde ik door mijn gezond verstand te gebruiken. En ik heb vaak dingen geleerd omdat ik had besloten naar Gods woord te luisteren.

In dit boek vind je de rode draad van Gods verhaal in mijn leven en de lessen die Hij me heeft geleerd. Je krijgt veel van mijn persoonlijke levensgeschiedenis te zien. Je zult erg bemoedigd worden, terwijl ik de principes deel die ik heb ontdekt. Voor wie dieper wil graven, put ik uit de Schrift, vooral aan het eind van de hoofdstukken. Voor de liefhebbers is er een aparte bijbelstudie opgenomen.

Het grootste deel van dit boek is geschreven alsof we 's ochtends samen aan de koffie zitten. Ik zou niets liever willen dan je tijdens zo'n gesprek het gevoel te geven dat je een vriendin hebt, iemand die je begrijpt en je de waarheid zegt. Ik bid dat dit precies beschrijft wat je tijdens het lezen ervaart.

Soms komen mijn woorden mild en meelevend over. Je krijgt misschien tranen in je ogen wanneer je jezelf en je eigen verhaal in

deze bladzijden herkent. Sommige stukken zullen je aan het lachen maken en je inspireren, omdat ik naast je kom staan om je aan te moedigen. Maar ik moet je zeggen dat ik zo nu en dan ook direct en confronterend zal zijn. Weet je waarom? Omdat echte vrienden elkaar de waarheid zeggen, ook als die niet prettig is om te horen.

Ik hoop dat je na elk hoofdstuk tijd zult inlassen om stil te staan en te reflecteren. Zo schep je ruimte om even op adem te komen en met je eigen proces bezig te zijn, terwijl je mij vergezelt in het mijne. Ik wil je aanmoedigen daadwerkelijk tijd te nemen om dingen op te schrijven, te doordenken of in gebed te brengen, zodat je er welbewust voor kiest te doen wat je te doen staat om het meisje in jou te bevrijden.

Ik bid dat je aan het eind van dit boek zult geloven in het geschenk 'jij'. Ik hoop dat je zult handelen alsof het meisje in jou nog springlevend is, en dat je gaat doen wat je kunt om mee te werken aan haar bevrijding. Ik bid vooral dat je het geschenk van compassie, bemoediging en waarheid doorgeeft aan iemand die het moeilijk vindt te geloven dat haar leven er nog steeds toe doet. Wij meiden hebben elkaar nodig.

Je partner in het reddingsproces,

Chrystal

Deel I

Vecht voor je leven

Ik kan indruk maken met alles wat ik doe, óf mijn worsteling laten zien en bidden dat die mag bijdragen aan jouw verandering.

Kirk Franklin

Je kunt je geschiedenis niet losmaken van je bestemming, want daarin zit je bevrijding.

Beth Moore

Hoofdstuk I

Val en sta weer op... liefst eindeloos vaak

Je bent een meesterwerk

‘God, als U zou zorgen dat ik allebei mijn benen brak, zou dat heel erg helpen...’

Ik reed via de tolweg richting Dallas naar huis vanaf mijn werk, waar ik op mijn vierkante meter van de kantoortuin urenlang met een rode pen ongeveer een miljoen hokjes had zitten aanvinken. Mijn hoofd voelde alsof het elk moment kon ontploffen.

Ik haatte mijn werk. Vanaf het moment dat ik in mijn bureaustoel was gezakt tot de minuut dat ik met goed fatsoen de deur achter me dicht kon trekken, was de tijd tergend langzaam vooruit gekropen. Ik snakke naar frisse lucht.

Daarom vroeg ik God om mijn benen te breken.

Ik zei er meteen bij dat ik niet wilde dat Hij me al naar zich toe zou halen of een ongeluk zou laten gebeuren dat mijn leven voorgoed zou veranderen. En al helemaal geen ongeluk waar ik een verminkt gezicht of allerlei littekens aan overhield. Ik wilde alleen maar een reset, en ik meende dat een gebroken been of twee daarbij zou helpen. Met mijn gestreste, overbelaste, ontspoorde denkhoofd snakte ik naar een noodgedwongen verlof in zo'n oase als een ziekenhuiskamer. Dan zou ik eindelijk tijd hebben om uit te zoeken waar het mis was gegaan en kon ik een plan uitdenken om mijn leven over de boeg te gooien die ik me had voorgesteld.

Ik leek wel gestoord! De tranen stroomden over mijn wangen, terwijl ik hardop tegen God praatte in de auto. Mijn hart begon keihard te bonzen bij de gedachte dat ik mezelf misschien rechtstreeks het ziekenhuis in bad.

Ik had me geen baan voorgesteld die ik afschuwelijk vond.

Ik was nooit van plan geweest een alleenstaande moeder te worden.

Het was niet mijn bedoeling nog steeds een gebroken hart te hebben vanwege de pijn die anderen me hadden aangedaan.

Ik had niet verwacht dat mijn studietijd een groot gevecht met academische uitdagingen en persoonlijke problemen zou zijn. Ik was total loss toen ik afstudeerde. Euforie en overwinning? Het was de moeilijkste tijd van mijn leven. Ik had mijn ballon hoopvol opgeblazen met dromen en verwachtingen, om vervolgens te ontdekken dat ik hem niet goed had dichtgeknoopt.

En de lucht was ontsnapt.

Begin twintig was ik, dus het was nog niet zo lang geleden dat ik vol hoop, belofte, gespannen verwachting was geweest. Daarom vond ik het nu zo schokkend om te ontdekken dat ik me het grootste deel van de tijd wrokkig, wanhopig en murw voelde. Elke dag opnieuw.

Waar was ik in terechtgekomen? Waar was het meisje dat zo

reikhalzend had uitgezien naar haar prachtige toekomst? Op welk punt was ik haar kwijtgeraakt? En hoe kon ik haar terugvinden?

Ik zou graag zeggen dat ik in die waanzinmomenten in de auto magische inzichten kreeg die me duidelijk maakten waar het mis was gegaan. Ik zou graag zeggen dat ik daarna altijd op koers ben gebleven. Ik zou graag zeggen dat ik het ineens allemaal op een rijtje had en nooit meer in het duister heb getast.

De waarheid is dat niet alles als bij toverslag was opgelost. Maar ik ben in de loop van de tijd wel iets gaan inzien, en dat inzicht wil ik in dit boek met je delen. Want misschien herken je iets van wat ik schrijf? Ik kan je verzekeren dat ook het meisje in jou nog springlevend is. Ze heeft nog steeds de kans om haar leven te leven.

Op dat moment, dicht bij een psychose – of misschien werkelijk in een psychose, zonder het door te hebben – herkende ik mijn leven niet. Wat ik er ook van had verwacht, dit leek er niet op, en ik dacht dat ik er even tussenuit moest. Een break om dingen op een rijtje te zetten, zou wonderen doen. Ik was de weg kwijt en wist niet wat ik moest doen om weer op het goede spoor te komen, behalve een wanhopige smeekbede naar Gods hoofd te slingeren: Doe iets om me te helpen! Ik wist alleen dat ik niet mijn leven leefde – het leven zoals ik het had gehoopt, waarvan ik had gedroomd, dat ik nog steeds wanhopig graag wilde. Het voelde alsof het meisje dat ik wilde zijn, langzaam stikte, en ik had geen idee hoe ik haar moest helpen.

Maar dat was wel anders geweest.

Ik herinnerde me momenten dat ik mijn meisje voelde leven. Dat ze volop ademruimte had. Mijn ouders leerden me een houding van verwondering, mijn docenten gaven me de moed om te onderzoeken, mijn vrienden boden me de kans om te spelen, mijn wereld stond bol van gelegenheden om te leren en groeien. De voor- en najaarsdagen waren gevuld met huiswerk, schoolactiviteiten, sport en spel met buurkinderen. In de zomermaanden

waren er logeerpartijen bij mijn grootouders, slaapfeestjes met mijn neefjes en nichtjes, en ook lange, saaie dagen met af en toe een uitje naar de bibliotheek. De dingen die me in mijn jeugd niet aanstonden, wakkerden mijn verlangens aan, verlangens waar ik zeker iets mee zou gaan doen als ik oud genoeg was; als ik ‘volwassen en vrij’ zou zijn. Wist ik veel dat het afscheid van mijn kindertijd ook het einde van uitslapen, van een gratis huis met altijd eten in de koelkast, en van lange zomervakanties zonder verplichtingen betekende?

Als kind is het gemakkelijk hopen en dromen. Ik zag duidelijk voor me hoe mijn volwassen leven eruit zou zien. Ik had het plaatje van mijn toekomstige gezin en de plaatsen waar ik zou wonen al rond. Ik kan je zo het velletje papier laten zien met de namen van mijn twaalf kinderen erop. Ik stelde me voor dat ik óf lerares, óf een beroemde actrice zou worden, en dat ik dicht bij mijn familie zou wonen, met een tweede huis aan het strand.

Elk boek dat ik las en iedereen die ik ontmoette, opende een stukje van de wereld die de mijne kon worden. Ik dacht aan alle mensen die ik ooit zou ontmoeten, alle plekken waar ik ooit naartoe zou gaan, alle dingen die ik ooit zou doen. En al heb ik nog nooit oog in oog gestaan met Julia Roberts, ben ik nog niet op avontuur in Australië geweest en moet mijn eerste album nog uitkomen, ik ben de mijmeringen die voor mijn volwassenheid in mijn hoofd omgingen nog niet vergeten.

Mijn gedachten, dromen en verwachtingen hadden alle ruimte.

Begrijp me niet verkeerd. Mijn jeugd was zeker niet alleen rozengeur en maneschijn. Ik weet nog precies hoe heftig het kon zijn. De wreedheid van andere kinderen, de harde woorden van sommige volwassenen, de onstuimigheid van mijn tienerjaren. Mijn jeugd was niet volmaakt, maar onvolmaaktheid verhinderde mij niet om te groeien. Ik aanvaardde dat mijn jeugd was zoals die was: onderdeel van het proces van mijn weg door het leven. Ik ging ervoor, overtuigd dat alle mooie en moeilijke aspecten

van het huidige en toekomstige plaatje ooit op hun plek zouden vallen, als ik maar doorging.

Ik geloofde in het idee van een meesterwerk.

Ik geloofde dat mijn leven met alles erop en eraan – mooi, lelijk en alles ertussenin – heel kon worden in de handen van degene die het me had gegeven. Ik ben in goede en slechte tijden blijven geloven dat Hij wist wat Hij deed en er op zijn tijd iets moois van kon maken.

Die dag op de snelweg heb ik mezelf niet de vernieling in gereden. Hoewel de tranen over mijn wangen stroomden en ik tot God schreeuwde om hulp, was er een reden dat ik bleef doorgaan, al was het er echt maar één: de overtuiging dat het meisje in mij er nog was.

Al leek ze verdwenen, onzichtbaar en vergeten, ik besloot te geloven dat God nog steeds een meesterwerk van haar kon maken.

Misschien herken je dit gevoel. Misschien ben jij net zo verdwaald geraakt en heb je God gesmeekt je leven te repareren, te ontwarren en weer in elkaar te weven. Misschien heb je lang en uitputtend gepiekerd over vergaande ingrepen om de pijn en wanhoop te stoppen. Misschien had je verwacht dat je inmiddels de carrière zou hebben die je wilde, de inkomsten die je verwachtte en de relatie die je verlangde. Misschien had je gedacht dat je een woning zou hebben waar je je thuis voelde, een kind dat je leven verrijkte, geloof als de rots waarop je onwankelbaar stond. Misschien ben je moe van het wachten op de verwezenlijking van een droom die praktisch onuitvoerbaar lijkt.

Je kunt behoorlijk schrikken als je beseft dat je huidige leven totaal geen overeenkomsten vertoont met je vroegere verwachtingen. Dat het zelfs niet lijkt op het plaatje dat je ooit voor je zag.

Het kan verbijsterend zijn, maar uitzonderlijk is het niet. Ik ken geen vrouw die nooit heeft ervaren dat haar echte leven op gespannen voet staat met haar verlangens. Elke vrouw wordt op een gegeven moment geconfronteerd met wie ze had willen zijn,

en dan klopt er iets niet met de realiteit. Of misschien weet ze niet precies hoe ze haar leven wenst, maar weet ze diep vanbinnen dat het in elk geval niet is wat het nu is. Ze gelooft dat er meer moet zijn. Dus staat ze voor een keuze. Ze kan het erbij laten zitten en doorgaan met een leven vol teleurstelling, schaamte, frustratie, spijt of passiviteit. Of ze kan zichzelf bij de lurven grijpen en gaan geloven dat haar leven een kunstwerk is. Een meesterwerk. Ze kan ervoor kiezen moedig genoeg te zijn om te geloven dat een zeldzaam mooi leven nog steeds binnen haar bereik is. Ze kan ervoor kiezen sterk genoeg te zijn om hoop te geven aan dat meisje in haar, haar diepste zelf, dat er nog altijd is. Het meisje dat droomde van een prachtig leven, een leven dat ze nog steeds verdient.

Merk je trouwens dat ik het geen perfect leven noem? Dat wordt het namelijk niet. Hoe ik dat weet? Omdat ik nog nooit iemand heb ontmoet die honderd procent van de tijd een perfect leven leidt. En omdat ook mijn eigen leven nooit volmaakt is geweest.

Wees moedig genoeg om te geloven dat je een zeldzaam mooi leven kunt hebben

Ik heb mijn eigen leven soms onherkenbaar zien veranderen in een leven waar ik verdrietig, wanhopig en apathisch van werd. Ik dwaalde weg van het meisje van mijn dromen of keerde haar domweg de rug toe, terwijl ik mezelf wijsmaakte dat haar leven er niet toe deed.

Maar ik voelde haar steeds opnieuw aan me trekken. Ze smeekte me te antwoorden, te erkennen dat ze bestond, haar het leven te gunnen waar ze recht op heeft. En dat geloof ik. Haar leven doet ertoe. Dat mooie leven van haar is nog altijd mogelijk.

Ik heb geleerd dat er oefening nodig is om dat mooie leven te ontwikkelen. Daar gaat tijd overheen. Ik heb ontdekt dat mijn

plaatje steeds meer vorm krijgt als ik ervoor kies om door te gaan op mijn levensweg, ook als ik fouten maak en er moeilijke tijden aanbreken. Ik heb geleerd te accepteren dat worden wie ik ben, een groeiproces is.

Het allerbelangrijkste is de les dat mijn mooie, unieke leven een origineel kunstwerk is, ontworpen voor mijn bestwil en tot eer van Hem die mijn bestaan regisseerde, ook als het daar soms bepaald niet op lijkt. Het een sluit het ander niet uit. Je bent een meesterwerk in uitvoering.

Je leven doet ertoe.

Het meisje van je dromen doet ertoe.

Het meisje in jou is onverwoestbaar. Hoe ver je misschien ook van haar bent afgedwaald.

Jij bent een meesterwerk. Je leven kan zo prachtig zijn. Zoals iedere kunstenaar zal bevestigen, is toewijding aan het proces de sleutel om een adembenemend stuk te creëren. Bijzondere kunstwerken ontstaan niet in een handomdraai. In sommige stadia zien ze er vreselijk uit. Het is voor de kunstenaar vaak een hele worsteling een getrouwe weergave te produceren van wat er in hart, ziel en geest omgaat.

Dat geldt ook voor jou. De sleutel om bij dat mooie leven te komen, is blijven doorgaan. Neem het vastberaden besluit om het niet op te geven. Raak niet ontmoedigd door de troep die hand in hand gaat met het creëren van een meesterwerk.

Kies ervoor te knokken om fantastisch te zijn.

Als meisje dacht ik dat kiezen gemakkelijk was, dat beslissingen duidelijk zouden zijn en dat het leven waarnaar ik verlangde me in de schoot zou worden geworpen. De meeste mensen weten inmiddels dat het zo niet werkt. Het leven is een aaneenschakeling van ervaringen; mooie en minder mooie. Er zijn stukken waar we moeiteloos doorheen zeilen. Op andere momenten is het puur afzien, terwijl we proberen grip te krijgen op ons verhaal. En laten we eerlijk zijn: we houden niet van afzien. Maar overwinningen

zitten vaak verpakt in worstelingen, en meestal ontdekken we pas in de loop van ons leven hoe al die ervaringen in elkaar passen en samen een compleet beeld vormen.

Je moet blijven doorgaan. Er zit niets anders op.

En geloven in het idee van jouw meesterwerk.

Is dit mijn leven?

Die vraag bonkte door mijn hoofd toen ik over de tolweg naar Dallas reed en God smeekte mij iets te laten overkomen.

Ik heb die vraag talloze keren gesteld.

Is dit echt mijn leven?

Is dit een vraag die jij jezelf hebt gesteld, of nu stelt, omdat je leven niet strookt met de verwachtingen die je koesterde als meisje, als tiener, als jonge vrouw?

Ik hoop het.

Ik hoop dat je eens in de zoveel tijd bij die vraag stilstaat en bereid bent te knokken om fantastisch te zijn. Ik hoop dat je bereid bent naar elk deel van je levensverhaal te kijken, naar alle fases ervan. Sommige stukken zullen er geniaal uitzien. Andere lijken misschien onbeduidend of ronduit fout.

Blijf doorgaan.

Doe het werk.

Geloof in het idee van een meesterwerk. In Efeziërs 2:10 staat: ‘Want Hij heeft ons gemaakt tot wat wij nu zijn: in Christus Jezus geschapen om de weg te gaan van de goede daden die God heeft voorbereid.’

Het meisje dat je wilde zijn – of dat je betwijfelde ooit te kunnen worden – is al een goddelijk geïnspireerd meesterwerk. Elke dag van je leven is een kans om recht te doen aan de daden die God voor jou heeft voorbereid.

Misschien heb jij God niet gevraagd je benen te breken toen je het spoor bijster raakte. Misschien ben jij stabielere dan ik toen, en heb je God niet voorgesteld een drama in je leven te creëren

omdat je door een moeilijke periode ging. Of misschien waren jouw moeilijke tijden juist wel tien keer zo zwaar.

Hoe het ook zij, weet dat je altijd op je schreden kunt terugkeren. Weet dat je een vriendin hebt. Ik zie het als mijn missie en ik vind het ook een voorrecht om de lessen die ik op mijn reis heb geleerd met jou te delen, zodat je weet dat je niet het enige meisje bent dat zich verdwaald voelt in haar eigen leven.

Is dit jouw leven?

Ja. Ja, dat is het!

Maar hier ben ik: je nieuwe vriendin, die zich met een glimlach naar je toe buigt om iets in je oor te fluisteren: het is niet te laat om er een fantastisch leven van te maken.

Sta even stil

Om te onthouden

Je bent een meesterwerk in uitvoering.

Om te overdenken

- Heb jij weleens een ‘God, breek mijn benen’-moment gehad?
- Geloof je in het idee dat je leven een meesterwerk is? Waarom wel of waarom niet?
- Waarom ben je in dit boek begonnen? Wat speelt er in je leven dat je op de resetknop wilt drukken?

Om te doen

Je bent een meesterwerk. Schrijf drie mooie, unieke aspecten op van het meisje in jou.

Efeziërs 2:10; Psalm 138:8; Psalm 143:5; Johannes 10:10; Jeremia 29:11; Genesis 1:27-31.

Wat gebeurt er als je in de spiegel kijkt en beseft dat je degene die terugkijkt niet meer herkent? Wat doe je als je bent afgedwaald van het leven dat je had willen leiden?

Slechte keuzes, een gebrek aan planning of doelgerichtheid, het langdurig negeren van diepgewortelde dromen... Door al deze dingen kun je zo ver verwijderd raken van jezelf, dat je het gevoel krijgt dat je verloren bent.

MAAR DAT BEN JE NIET.

Het meisje in jou is springlevend. Verscholen in de dolende volwassene die je bent zit een meisje vol grootse dromen en wilde plannen. Je hoeft niet opnieuw een kind te worden, maar je kunt dit kind wel laten samenvallen met de vrouw die je bent. De vrouw die je wilt zijn.

Spreker, blogger en schrijver **CRYSTAL EVANS HURST** vertelt in *Het onverwoestbare meisje* rauw en eerlijk haar eigen verhaal, van een ongeplande zwangerschap tot aan een baan waarin ze diep ongelukkig werd, om jou te laten zien dat het mogelijk is om je weg te vinden in het leven nadat je een paar misstappen hebt gemaakt. Ze helpt je in dit boek met jouw persoonlijke proces zodat ook jij het leven kunt leiden dat voor jou bedoeld is.

ISBN 978 90 2395 779 9 NUR 707

www.kokboekencentrum.nl